

Skak og venskab

Hvordan skulle de kunne spille, hvis de ikke kunne forstå hinanden?

Olivia Kitterman
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Tyskland.

»Der er solskin i min sjæl i dag!«* sang Matvii. Hans mor og bror, Tymofii, sang sammen med ham. Det var mørkt uden for bilvinduet. Men sangen hjalp dem alle med at se lidt lysere på tingene.

Det var en skræmmende tid for Matvii og hans familie. De skulle flytte til Tyskland, fordi deres hjem ikke længere var sikkert. De havde rejst i to dage, og nu var de der næsten. En biskop her i Tyskland kørte dem hen til et sted at bo.

Matvii var glad for, at vor himmelske Fader hjalp dem med at komme sikkert til Tyskland. Men han savnede far. Han måtte blive tilbage i deres land på grund af en krig. Matvii var meget bekymret for ham.

Biskoppen parkerede bilen uden for et hus. »Velkommen til mit hjem.«

Matvii tog sin taske og fulgte efter sin familie indenfor. Der var stille. Biskoppens familie måtte allerede være gået i seng.

»I kan sove i Mats' og Lores værelser, mens I er her,« sagde biskoppen.

»Vent,« sagde mor. »De behøver ikke at give os deres værelser.«

Biskoppen smilede. »Det gør de med glæde. Vi vil gerne have, at I føler jer godt tilpas.«

Mor nikkede. »Tak.«

Om morgenen gik Matvii og Tymofii ud i køkkenet for at få morgenmad. Biskoppen sad ved bordet sammen med en dreng og en pige. De så ikke ud til at være meget ældre end Matvii.

»Det er mine børn Mats og Lore,« sagde biskoppen.

»Hyggeligt at møde jer,« sagde Tymofii.

Mats og Lore så lidt forvirrede ud.

»De taler ikke jeres sprog,« sagde biskoppen. »Men jeg er sikker på, at I bliver gode venner.«

Matvii rynkede panden. Hvordan kunne de blive venner, hvis de ikke kunne tale med hinanden? Han følte, at det solskin, som han havde sunget om aftenen før, var forsvundet.

Efter de havde spist, viste Mats og Lore dem et legeværelse. To yngre børn legede med noget legetøj. Matvii gættede på, at de var Mats og Lores yngre søskende.

Mats sagde noget. Det lød som et spørgsmål, men Matvii kunne ikke forstå, hvad han sagde. Mats satte sig ned og åbnede et spil kort. Han sorterede dem i bunker. Så tog han og Lore deres kort op. Matvii ville gerne spille. Men han vidst ikke hvordan.

Mats lagde et kort ned og så på Matvii. Han sagde noget igen.

Matvii havde lyst til at græde. Han ville ikke bo i Tyskland, hvis han ikke kunne forstå nogen.

Lore sagde noget til Mats, og løb så hen til skabet. Hun kom tilbage og lagde et nyt spil på gulvet.

Det var et spil Matvii kendte. Træbrikkerne lignede dem, han havde derhjemme. Det var skak. Han havde spillet skak sammen med far i timevis. Matvii nikkede glad. Han vidste godt, hvordan man spillede.

Lore smilede stort og begyndte at stille brikkerne op.

Matvii flyttede sin bonde to felter og så til, mens Lore flyttede sin springer. Så tog Matvii Lores springer med sin løber. Han og Tymofii jublede. Lore lavede en frustreret lyd, men hun smilede.

De spillede i lang tid. Snart grinede de. De forstod ikke hinandens ord, men de havde det sjovt alligevel.

I løbet af de næste par uger fandt de andre spil, de alle kendte. De spillede fodbold udenfor sammen med andre tyske børn. Matvii lærte også et par ord på tysk. Nogle gange lavede han fejl, men han blev ved med at prøve.

Matvii savnede stadig sin far og sit hjem. Men han var taknemmelig for, at vor himmelske Fader havde hjulpet ham med at få nye venner. ●

ILLUSTRATIONER: HANNAH LI